

Sobre poesia

L'impoètic o el no-poètic és el neguit i la ferida del poètic. Vivim en el regne de l'oposició.

El problema de la poesia és com arribar a penetrar en el món i en nosaltres com a part del món, com penetrar en el que és i en el que no és, com escoltar-lo i com deixar-lo manifestar. La poesia ha de ser revelació del que és, manifestació del que és, presència i absència; però, ho és?

I d'on ve, això, el poema, el so, la música, quin òrgan el fa, quina matèria el forma? Com explicar-ho, això?

La bellesa és la desaparició de la finalitat.

La poesia es mou entre la idiotesa i el sublim.

Escriure per desesperació, per joia, per bellesa, per intentar de ser, per sobreviure, per saber, per salvar-se.

Som una pregunta que pregunta.

Però si el desig no és record, què desitgem, doncs?

La poesia, en la mesura que s'acosta a l'actualitat, es desteixeix. La poesia és terriblement

inactual, és a dir, original, un astre necessari i impossible.

Com ningú que escrigui poesia en aquests moments, i poesia en català, podria no partir d'una decisió ètica?

El que ens desborda és el que ens funda.

La paraula poètica vol expressar un dins des d'un fora. Aquesta impossibilitat irresoluble només té un sentit i un valor quan hi ha hagut un dins real que ha estat intentat de traslladar a expressió; però llavors el fora ja s'ha instaurat i el dins ha estat expulsat, i només en resta la il·lusió, l'al·lusió, el rastre, el record, la memòria, és a dir, la divisió.

La poesia va de la perifèria cap al centre de la llengua i de la lingüísticitat cap al començament i cap al fonament.

Tota melodia manifesta la font i cap a la font torna.

L'experiència de la veu és l'experiència del silenci. A la nostra galàxia no hi ha articulació sense mudesa.

Cal pensar el sentit, l'ordre, la capacitat i la funció de la poesia. Mesurar-ne a fons la impossibilitat. Inscriure's en el seu destí i la seva destinació.

La poesia hauria de començar i finir en la llum, posar-nos-la a les mans, però la nostra paraula, la paraula poètica, no sap fer-ho, potser no pot fer-ho, i en lloc de la llum complida ens deixa com a penyora aquests cristalls de tenebra.

1

Amb paraules de silenci,
amb paraules d'aigua.

Trepitjant la sorra lenta,
fosca, irreparable.

De quina boca el so?
De qui les paraules?

Les mans porugues d'escuma
palparen turmells de l'alba.

De quina mirada els ulls?
De qui la constància?

2

Arbre incontenible de la nit,
dreçat damunt la carn cansada,
arbre immòbil, feroç, murmuriós,
de quin silenci parles?

Arbre porfidiós de la sang,
brancat en els cristalls de la distància,
arbre-oïda, arbre-mirada, arbre-mans,
de quin murmuri calles?

3

En lloc de la cremada
el cristall de tenebra.

Amb les ales esteses
cec corre el so.

De lloc en lloc.

Separadament.

Inarrelablement.

Dins el riu
inestroncable.

En lloc del llamp,
en lloc de la cremada.

Del llibre inèdit *Sota la nit inquisidora*